

**ความคิดเห็นของ อาจารย์ นักธุรกิจ และนักศึกษาจีน
ต่อการเรียนภาษาไทยในมณฑลกว่างซี เพื่อประกอบอาชีพ***
**OPINION OF A FACULTY, BUSINESSMEN AND CHINESE STUDENT TOWARDS
THAI LANGUAGE LEARNING IN GUANGXI PROVINCE FOR PROFESSION**

WEI ZIN**

สมหมาย แจ่มกระจ่าง***

ความเป็นมาและความสำคัญของการวิจัย

มหาวิทยาลัยเป็นสถานการศึกษาชั้นสูง มีพันธกิจหลักคือการสอนเพื่อถ่ายทอดความรู้ ผลงานวิจัย งานบริการวิชาการแก่สังคม และงาน ถ่ายทอดศิลปวัฒนธรรม (สำนักงานคณะกรรมการ การศึกษาแห่งชาติ, 2542: หน้า115) โดยมีจุดมุ่งหมาย หลักคือ เพื่อพัฒนาผู้เรียนให้เป็นผู้ที่มีความสมดุล ทั้งด้านความรู้ ความคิด ความสามารถ ความดีงาม และความรับผิดชอบต่อสังคม (สำนักงานคณะกรรมการ การศึกษาแห่งชาติ, 2542: หน้า 123) รวมทั้งเข้าใจตนเอง สามารถปรับตัวเข้ากับผู้อื่น และสามารถอยู่ในสังคมได้อย่างมีคุณค่า เป็น การต่อยอดการศึกษาเพื่อให้ผู้เรียนมีพัฒนาการ ที่ดีขึ้น องค์ประกอบที่สำคัญในการจัดการศึกษา ได้แก่ หลักสูตร ผู้เรียน และผู้สอน หลักสูตรเป็น แนวทางในการจัดการศึกษา ที่ให้ความรู้และทักษะ

ทางวิชาชีพ สามารถถ่ายทอดคุณธรรมทางวัฒนธรรม ปลุกฝังเจตคติ ค่านิยมและเสริมสร้างความเจริญ ให้แก่ผู้เรียน

ความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดระหว่างประเทศ ทำให้ความร่วมมือในการจัดการศึกษา การแลกเปลี่ยน นักศึกษาและอาจารย์ การให้ผู้สำเร็จการศึกษาจาก ประเทศหนึ่งมีโอกาสดำรงงานหรือประกอบอาชีพ ในอีกประเทศหนึ่ง โดยเฉพาะประเทศไทยกับ สาธารณรัฐประชาชนจีนซึ่งมีความสัมพันธ์ใกล้ชิด กัน นักศึกษาส่วนหนึ่งในประเทศไทยเรียนภาษาจีน และนักศึกษาจีน โดยเฉพาะในมณฑลทางใต้ของ ประเทศก็สนใจเรียนภาษาไทย นอกจากนี้ประเทศ ไทยกับสาธารณรัฐประชาชนจีนยังมีความสัมพันธ์ และความร่วมมือในหลายด้าน โดยเฉพาะด้านการ-ค้าขายระหว่างประเทศ ที่มีการสร้างสาขาธุรกิจ ขยายระหว่างกัน การสร้างความร่วมมือด้านการ-

* วิทยานิพนธ์สาขาวิชาการจัดการทรัพยากรมนุษย์ คณะการจัดการและการท่องเที่ยว มหาวิทยาลัยบูรพา

** นิสิตหลักสูตรการจัดการมหาบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการทรัพยากรมนุษย์ คณะการจัดการและการท่องเที่ยว มหาวิทยาลัยบูรพา

*** รองศาสตราจารย์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา

ทองเทียว ทำให้เกิดการแลกเปลี่ยนทางวัฒนธรรม

สถานการณ์ดังกล่าวทำให้มีคนไทยเลือกเรียนภาษาจีนมากยิ่งขึ้น เช่นเดียวกันสาธารณรัฐประชาชนจีนที่เริ่มมีการเรียนภาษาไทยอย่างกว้างขวาง ซึ่งทำให้ทั้งสองประเทศมีความต้องการคนที่เข้าใจภาษาไทยและภาษาจีนมากยิ่งขึ้น มณฑลกว่างซีก็เป็นมณฑลหนึ่งที่อยู่ทางใต้ของจีน ซึ่งมีการติดต่อกาขายกับประเทศไทยอย่างกว้างขวาง จึงทำให้มีผู้สนใจเรียนภาษาไทยเป็นจำนวนมาก มีการเปิดสอนภาษาไทยในมหาวิทยาลัยต่าง ๆ เช่น มหาวิทยาลัยกว่างซี มหาวิทยาลัยชนชาติกว่างซี มหาวิทยาลัยเศรษฐกิจการค้ากว่างซี และวิทยาลัยครูกว่างซี เป็นต้น ในการจัดการศึกษาดังกล่าว มหาวิทยาลัยหรือสถาบันการศึกษาในมณฑลกว่างซี จำเป็นต้องมีนโยบายที่ชัดเจนในการจัดการศึกษาเพื่อพัฒนาทรัพยากรบุคคลของกว่างซีให้มีสมรรถภาพเพียงพอที่จะประกอบอาชีพตามแนวทางพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม โดยเน้นความร่วมมือระหว่างประเทศไทยกับสาธารณรัฐประชาชนจีนเป็นสำคัญ

วันที่ 1 ตุลาคม พ.ศ. 2552 เป็นวันครบรอบ 60 ปีของการจัดตั้งสาธารณรัฐประชาชนจีน โดยรัฐบาลจีนได้เปิดประเทศเพื่อสร้างความสัมพันธ์ทางธุรกิจการค้าและวัฒนธรรมกับประเทศต่าง ๆ มากยิ่งขึ้น โดยเฉพาะประเทศไทย มีการส่งนักศึกษาจีนเพื่อมาสอนภาษาจีนและวัฒนธรรมจีนในโรงเรียนต่าง ๆ ในบางจังหวัดของประเทศ และนักศึกษาไทยก็สนใจเรียนภาษาจีนมากขึ้น จึงเป็นที่มั่นใจว่าการจัดการเรียนการสอนภาษาไทยของมหาวิทยาลัยในมณฑลกว่างซีจะมีบทบาทสำคัญในการส่งเสริมธุรกิจการค้าและวัฒนธรรมอย่างกว้างขวาง โดยผู้เกี่ยวข้องต้องมีการวางแผนและศึกษาสภาพเศรษฐกิจและสังคมระหว่างประเทศให้เป็นระบบ

ที่ชัดเจน โดยเฉพาะการพัฒนาอาจารย์และการส่งเสริมความก้าวหน้าทางอาชีพของนักศึกษาจีนที่เรียนภาษาไทย ซึ่งจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องมีการศึกษาสภาพปัญหาและความต้องการดังกล่าว นอกจากนี้ มณฑลกว่างซียังมีธุรกิจการค้า

กับประเทศเวียดนามและประเทศลาว ซึ่งมณฑลของจีนมีส่วนเกี่ยวข้องกับการพัฒนาเศรษฐกิจในกลุ่มประเทศลุ่มแม่น้ำโขงเพียง 2 มณฑล คือมณฑลกว่างซีและมณฑลยูนนาน ดังนั้นจึงจำเป็นอย่างยิ่งที่มหาวิทยาลัยในมณฑลกว่างซีต้องจัดการศึกษาเพื่อพัฒนาทรัพยากรบุคคลให้สามารถประกอบอาชีพได้ทั้งในประเทศเวียดนาม ลาว กัมพูชา พม่า และไทย ภาษาจึงเป็นเครื่องมือในการพัฒนาเศรษฐกิจระหว่างประเทศ ดังนั้นนักศึกษาจีนจำเป็นต้องมีความสามารถในการใช้ทั้งภาษาจีนและภาษาไทย ขณะเดียวกันก็ต้องเรียนรู้การพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของกลุ่มประเทศลุ่มแม่น้ำโขง ซึ่งการใช้ภาษาไทยทำให้สามารถประกอบอาชีพในประเทศลาวได้ด้วย

การบูรณาการในการจัดการศึกษาคือการผสมผสานหลักสูตรและสาระสำคัญในการเรียนรู้ให้สอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียนและหาแนวทางการสร้างความก้าวหน้าในการประกอบอาชีพ ดังนั้นมหาวิทยาลัยในมณฑลกว่างซีจึงจำเป็นต้องมีจัดการศึกษาเพื่อพัฒนาทรัพยากรบุคคล โดยให้ความสำคัญต่อการสอนภาษาไทยแก่นักศึกษาจีน และอาจารย์ที่สอนภาษาไทยแก่นักศึกษาจีน ต้องให้ข้อมูลเกี่ยวกับการจัดการศึกษาได้ รวมทั้งเปิดโอกาสให้นักธุรกิจของประเทศไทยและสาธารณรัฐประชาชนจีนที่มีความรู้เรื่องทางเศรษฐกิจและสังคมของกลุ่มประเทศลุ่มแม่น้ำโขงสามารถเป็นผู้ให้ข้อมูลแก่นักศึกษาจีนได้

จากเหตุผลดังกล่าวจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องศึกษาแนวทางการพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาจีนในสถาบันการศึกษาในระดับอุดมศึกษาในมณฑลกว่างซี เพื่อประกอบอาชีพตามแนวทางการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมระหว่างประเทศ โดยศึกษาจากผู้เกี่ยวข้องในการเรียนการสอนภาษาไทยให้กับนักศึกษาจีนที่มาจากมหาวิทยาลัยในมณฑลกว่างซีและกำลังศึกษาที่มหาวิทยาลัยบูรพา แต่ปีการศึกษา 2550 เป็นต้นมา รวมทั้งนักธุรกิจจีนที่ดำเนินธุรกิจในประเทศไทยด้วย

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความคิดเห็นของนักศึกษาจีนจากมณฑลกว่างซีที่กำลังศึกษาอยู่ในมหาวิทยาลัยบูรพา เกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาไทยเพื่อประกอบอาชีพตามแนวทางการพัฒนาเศรษฐกิจระหว่างประเทศไทยและสาธารณรัฐประชาชนจีน 4 ด้าน ได้แก่ ด้านการใช้ภาษาเพื่อประกอบอาชีพ ด้านการใช้ภาษาเพื่อพัฒนาเศรษฐกิจ ด้านการใช้ภาษาเพื่อพัฒนาสังคมระหว่างประเทศไทยกับสาธารณรัฐประชาชนจีน และด้านการใช้ภาษาเพื่อพัฒนาการปรับตัวด้านวัฒนธรรม

2. เพื่อศึกษาแนวทางบูรณาการจัดการศึกษาภาษาไทย เพื่อใช้ในประกอบอาชีพตามแนวทางการพัฒนาเศรษฐกิจระหว่างประเทศไทยกับประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน ตามความคิดเห็นของอาจารย์มหาวิทยาลัยบูรพาและนักธุรกิจจีนในจังหวัดชลบุรี

ความสำคัญของการวิจัย

ผลการวิจัยสามารถใช้เป็นข้อมูลสำหรับผู้บริหารและอาจารย์ เพื่อนำไปใช้ในการปรับปรุง

และพัฒนาการจัดการเรียนการสอนภาษาไทยในมหาวิทยาลัยของมณฑลกว่างซี เพื่อให้เกิดความเหมาะสมตรงตามจุดมุ่งหมาย และเกิดประสิทธิผลยิ่งขึ้น

กรอบแนวคิดการวิจัย

ศึกษาความคิดเห็นของนักศึกษาจีนจากมณฑลกว่างซีที่มาเรียนภาษาไทยในมหาวิทยาลัยบูรพา เพื่อประกอบอาชีพตามแนวทางการพัฒนาเศรษฐกิจประเทศไทยและสาธารณรัฐประชาชนจีน และศึกษาแนวทางการบูรณาการจัดการศึกษาภาษาไทย ตามความคิดเห็นของอาจารย์มหาวิทยาลัยบูรพาและนักธุรกิจจีนในจังหวัดชลบุรี

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. ความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย หมายถึง ความคิดเห็นหรือความรู้ลึกของอาจารย์ซึ่งสอนนักศึกษาจีนที่เรียนวิชาศึกษาทั่วไปโดยใช้ภาษาไทย และความคิดเห็นของนักธุรกิจที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยให้นักศึกษาจีนที่มาจากมณฑลกว่างซี ว่ามีความเหมาะสมมากน้อยเพียงใด

2. การใช้ภาษาเพื่อประกอบอาชีพ หมายถึง การใช้ทักษะทางด้านภาษาเป็นพื้นฐานเพื่อการประกอบอาชีพ หรือการภาษาเพื่อพัฒนาความรู้เพื่อการประกอบอาชีพอื่นต่อไป

3. การพัฒนาทางด้านเศรษฐกิจ หมายถึง ความร่วมมือทางด้านการค้าและการลงทุนระหว่างประเทศไทยกับสาธารณรัฐประชาชนจีน รวมทั้งประเทศกลุ่มแม่น้ำโขงซึ่งได้แก่ ประเทศลาว และประเทศเวียดนาม

4. มหาวิทยาลัยบูรพา หมายถึง สถาบัน

อุดมศึกษาในภาคตะวันออก ตั้งอยู่ที่ตำบลแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี เปิดสอนในระดับปริญญาตรีและปริญญาเอก มีโครงการสอนร่วมและแลกเปลี่ยนนักศึกษา กับมหาวิทยาลัยในสาธารณรัฐประชาชนจีน รวมถึงเปิดการเรียนการสอนในปริญญาโท หลักสูตรนานาชาติ

5. มณฑลกว่างซี หมายถึง มณฑลทางตอนใต้ของสาธารณรัฐประชาชนจีน มีอาณาเขตติดต่อกับมณฑลกว่างตง มณฑลหูหนาน มณฑลกวางโจว มณฑลหยุนหนาน และประเทศเวียดนาม เป็นเส้นทางเชื่อมต่อกับท่าเรือที่เร็วที่สุดทางทิศตะวันตกเฉียงใต้ของสาธารณรัฐประชาชนจีน และเป็นเขตเศรษฐกิจที่สำคัญของสาธารณรัฐประชาชนจีน และกลุ่มประเทศอาเซียน

6. การประกอบอาชีพ หมายถึง การดำเนินธุรกิจเกี่ยวกับการท่องเที่ยว การทำงานในบริษัท ข้ามชาติ และการเป็นล่ามแปลภาษา

7. การปรับตัวทางวัฒนธรรม หมายถึง การปรับเปลี่ยนวิถีชีวิตของนักศึกษาจีนให้เข้ากับบริบทของสังคมไทย เพื่อให้เกิดความเข้าใจในการติดต่อสื่อสารระหว่างคนไทยกับคนจีนมากยิ่งขึ้น

8. นักศึกษาจีน หมายถึง นักศึกษาจีนในระดับปริญญาตรีที่มาจากมณฑลกว่างซี และกำลังศึกษาอยู่ในมหาวิทยาลัยบูรพา

9. อาจารย์ หมายถึง อาจารย์ในมหาวิทยาลัยบูรพา ที่ใช้ภาษาไทยสอนรายวิชาให้แก่ นักศึกษาจีน ประกอบด้วย อาจารย์ประจำภาควิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ อาจารย์ประจำภาควิชาการจัดการการท่องเที่ยว และอาจารย์ประจำภาควิชาการเงินและบัญชี คณะการจัดการและการท่องเที่ยว

10. นักธุรกิจ หมายถึง คนจีนที่ประกอบธุรกิจ

ต่าง ๆ ในจังหวัดชลบุรี และมีความเข้าใจการค้าระหว่างประเทศไทยกับสาธารณรัฐประชาชนจีน

ขอบเขตของการวิจัย

1. ศึกษาความคิดเห็นของนักศึกษาจีนที่เรียนวิชาภาษาไทย และเรียนวิชาทั่วไปโดยใช้ภาษาไทย เพื่อประกอบอาชีพตามแนวทางการพัฒนาเศรษฐกิจประเทศไทยและสาธารณรัฐประชาชนจีน แบ่งเป็น 4 ด้าน คือ

1.1 การใช้ภาษาเพื่อประกอบอาชีพ

1.2 การใช้ภาษาเพื่อพัฒนาเศรษฐกิจ

1.3 การใช้ภาษาเพื่อพัฒนาสังคมระหว่างประเทศไทยกับสาธารณรัฐประชาชนจีน

1.4 การใช้ภาษาเพื่อพัฒนาการปรับตัวด้านวัฒนธรรม

2. หาแนวทางจัดการศึกษาเชิงบูรณาการเพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการใช้ภาษาไทยให้นักศึกษาจีน เพื่อใช้ในการประกอบอาชีพตามแนวทางการพัฒนาเศรษฐกิจระหว่างประเทศไทยและสาธารณรัฐประชาชนจีน

3. กลุ่มตัวอย่างและผู้ให้ข้อมูลหลัก

3.1 กลุ่มตัวอย่าง คือ นักศึกษาจีนที่มาจากมณฑลกว่างซี สาธารณรัฐประชาชนจีน และกำลังศึกษาในมหาวิทยาลัยบูรพา จำนวน 150 คน ได้จากการเลือกแบบเจาะจง ตามเกณฑ์การเลือกขนาดกลุ่มตัวอย่างของ เครจซี่ และมอร์แกน (Krejcie & Morgan, 1970, pp.607-610)

3.2 ผู้ให้ข้อมูลหลัก คือ อาจารย์ในมหาวิทยาลัยบูรพาที่สอนภาษาไทยให้แก่ นักศึกษาจีน จำนวน 10 คน และนักธุรกิจจีนในจังหวัดชลบุรี ซึ่งเข้าใจการค้าระหว่างประเทศไทยกับสาธารณรัฐประชาชนจีน จำนวน 10 คน ได้จากการเลือก

กลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แบบสอบถามเรื่องความคิดเห็นของ นักศึกษาจีนที่มาจากมณฑลกว่างซี ซึ่งกำลังศึกษา ที่มหาวิทยาลัยบูรพา เกี่ยวกับการเรียนการสอน ภาษาไทย เพื่อประกอบอาชีพตามแนวทางการ- พัฒนาเศรษฐกิจระหว่างประเทศไทยและสาธารณรัฐ- ประชาชนจีนแบ่งเป็น 4 ด้านได้แก่ การใช้ภาษาเพื่อ ประกอบอาชีพ การใช้ภาษาเพื่อพัฒนาเศรษฐกิจ การใช้ภาษาเพื่อพัฒนาสังคมระหว่างประเทศไทย กับสาธารณรัฐประชาชนจีน และการใช้ภาษาเพื่อ พัฒนาการปรับตัวด้านวัฒนธรรม

2. แบบสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง จำนวน 4 ข้อ ใช้เก็บข้อมูลโดยการสัมภาษณ์แบบเจาะลึก (In-depth Interview) โดยใช้อุปกรณช่วยบันทึก คือ แถบบันทึกเสียง เพื่อเก็บข้อมูลเกี่ยวกับความ- คิดเห็นของอาจารย์มหาวิทยาลัยบูรพา และธุรกิจจีน เกี่ยวกับแนวทางบูรณาการการจัดการศึกษาภาษา ไทย แก่นักศึกษาจีน เพื่อประกอบอาชีพตามแนวทาง การพัฒนาเศรษฐกิจระหว่างประเทศไทยและ สาธารณรัฐประชาชนจีน

การหาคุณภาพเครื่องมือ

การหาคุณภาพของแบบสอบถามใน การศึกษาครั้งนี้ มีขั้นตอนดังนี้

1. จัดทำร่างแบบสอบถามแล้วเสนอต่อ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ เพื่อตรวจสอบความ- ครบคลุม ความถูกต้องเนื้อหา และสำนวนภาษา แล้วนำไปปรับปรุงแก้ไข

2. นำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแก้ไขแล้ว ไปทดลองใช้ (Try Out) กับนิสิตคนไทยระดับ

ปริญญาโทที่กำลังศึกษาสาขาวิชาการจัดการ ทรัพยากรมนุษย์ คณะการจัดการและการท่องเที่ยว มหาวิทยาลัยบูรพา จำนวน 10 คน ซึ่งบุคลากรที่ ใช้ในการทดสอบครั้งนี้ เป็นผู้บริหารของบริษัท เอกชน ครูผู้สอนในโรงเรียน และนักศึกษาทั่วไป

3. นำแบบสอบถามที่ได้มาตรวจให้คะแนน ตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ และหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) โดยการหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Coefficient Alpha) ตามวิธีการของ ครอนบาค (Crobach, 1990, pp. 202-204) ได้ค่าความเชื่อมั่น .78

4. นำแบบสอบถามที่ผ่านการตรวจหาค่า ความเชื่อมั่นแล้ว มาปรับปรุงให้มีความสมบูรณ์ เพื่อนำไปใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่าง

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ผู้วิจัยขอหนังสือแนะนำตัวจากคณะ การจัดการและการท่องเที่ยวมหาวิทยาลัยบูรพา ส่งถึงคณบดีทุกคณะที่แก่นักศึกษาจีนที่มาจากมณฑล กว่างซี และกำลังศึกษาอยู่ในมหาวิทยาลัยบูรพา เพื่อขอความอนุเคราะห์และขอความร่วมมือใน การเก็บรวบรวมข้อมูล

2. ผู้วิจัยขอหนังสือแนะนำตัวจากคณะ การจัดการและการท่องเที่ยวมหาวิทยาลัยบูรพา เพื่อขอความอนุเคราะห์จากอาจารย์ที่สอนภาษา ไทยให้แก่นักเรียนจีนซึ่งมาจากมณฑลกว่างซี ในการให้ความร่วมมือและอำนวยความสะดวก ในการตอบแบบสอบถามและรวบรวมข้อมูล

3. ผู้วิจัยขอหนังสือแนะนำตัวจากคณะ การจัดการและการท่องเที่ยวมหาวิทยาลัยบูรพา เพื่อขอความอนุเคราะห์จากบริษัทที่อยู่ในจังหวัด ชลบุรี ซึ่งทำการค้าขายระหว่างประเทศไทยกับ สาธารณรัฐประชาชนจีน ในการให้ความร่วมมือ

และอำนวยความสะดวกในการตอบแบบสอบถาม และรวบรวมข้อมูล

4. ผู้วิจัยขอความร่วมมือจากนักศึกษาจีน อาจารย์และนักธุรกิจในการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยผู้วิจัยเป็นผู้เก็บข้อมูลทั้งหมดด้วยตนเอง

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

1. ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม วิเคราะห์โดยการแจกแจงความถี่และหาค่าร้อยละ

2. ข้อมูลเกี่ยวกับความคิดเห็นของนักศึกษาจีน วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าคะแนนเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

3. ข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามปลายเปิดของนักศึกษาจีน และข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์อาจารย์และนักธุรกิจจีน นำมาพิจารณาสรุปข้อคิดเห็นตามประเด็นคำถาม สรุปและนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงบรรยาย

สรุปผลการวิจัย

1. ความคิดเห็นของนักศึกษาจีนจากมณฑลกว่างซีที่มาเรียนภาษาไทยในมหาวิทยาลัยบูรพา เพื่อประกอบอาชีพตามแนวทางการพัฒนาเศรษฐกิจระหว่างประเทศไทยและสาธารณรัฐประชาชนจีน สรุปผลได้ดังนี้

1.1 ด้านการใช้ภาษาเพื่อประกอบอาชีพ พบว่านักศึกษาจีนเห็นด้วยกับการใช้ภาษาเพื่อประกอบอาชีพ โดยข้อที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด 3 อันดับแรก ได้แก่ 1) นักศึกษาจีนที่มีความสามารถในการใช้ภาษาไทย จะมีโอกาสประกอบอาชีพในบริษัทข้ามชาติที่ลงทุนในประเทศไทยด้วย 2) การเข้าใจภาษาไทย สามารถช่วยพัฒนาธุรกิจการ

ท่องเที่ยวได้เป็นอย่างดี และ 3) นักศึกษาจีนที่เลือกเรียนภาษาไทย จะได้เปรียบในการประกอบอาชีพในสาธารณรัฐประชาชนจีน รวมทั้งประเทศไทยและสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ตามลำดับ

1.2 ด้านการใช้ภาษาเพื่อพัฒนาเศรษฐกิจ พบว่านักศึกษาจีนเห็นด้วยกับการใช้ภาษาเพื่อการพัฒนาเศรษฐกิจ โดยข้อที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด 3 อันดับแรก ได้แก่ 1) ควรให้นักธุรกิจไทยมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษาในมณฑลกว่างซี 2) มหาวิทยาลัยในมณฑลกว่างซี จำเป็นต้องสอนเรื่องการพัฒนาองค์กรเศรษฐกิจภูมิภาคของกลุ่มประเทศเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ และกลุ่มประเทศลุ่มแม่น้ำโขงแก่นักศึกษาด้วย และ 3) นักศึกษาจีนที่เข้าใจภาษาไทย อาจลงทุนทางการค้าในประเทศไทยได้ ตามลำดับ

1.3 ด้านการใช้ภาษาเพื่อพัฒนาสังคม ระหว่างประเทศไทยกับสาธารณรัฐประชาชนจีน พบว่านักศึกษาจีนเห็นด้วยกับการใช้ภาษาเพื่อพัฒนาสังคมระหว่างประเทศไทยกับสาธารณรัฐประชาชนจีน โดยข้อที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด 3 อันดับแรก ได้แก่ 1) นักศึกษาไทยที่เรียนภาษาจีนสามารถไปประกอบอาชีพ ที่มณฑลกว่างซีได้ 2) สาธารณรัฐประชาชนจีนและไทยตั้งอยู่ใกล้กัน มีวัฒนธรรมที่ไม่แตกต่างกันมากนัก จึงเป็นพื้นฐานที่ดีในการประกอบธุรกิจร่วมกัน และ 3) ธุรกิจของไทยอาจถูกรอบครองโดยสาธารณรัฐประชาชนจีน เพราะเป็นประเทศที่เล็กกว่า ตามลำดับ

2. ความคิดเห็นของอาจารย์ในมหาวิทยาลัยบูรพาที่สอนภาษาไทยให้แก่ นักศึกษาจีน เกี่ยวกับแนวทางบูรณาการจัดการศึกษาภาษาไทย เพื่อใช้ในการประกอบอาชีพตามแนวทางการพัฒนาเศรษฐกิจระหว่างประเทศไทยกับประเทศสาธารณรัฐ

ประชาชนจีน

อาจารย์ส่วนใหญ่เห็นว่านอกจากภาษาจีนแล้ว ยังต้องรู้ภาษาอื่นด้วย เช่น ภาษาอังกฤษ ภาษาอาหรับ และภาษาอินโดนีเซีย เป็นต้น เพราะมีหลายประเทศที่ใช้ภาษาในกลุ่มนี้อยู่ นักศึกษาจีนที่พูดภาษาไทยได้จะเป็นข้อได้เปรียบ อาชีพที่ได้ประโยชน์ ได้แก่ นักทูตคน ผู้ประกอบอาชีพค้าขาย เป็นต้น

ก่อนที่นักศึกษาจีนจะไปเรียนต่างประเทศ มหาวิทยาลัยของจีนควรสอนให้นักศึกษาจีนได้เรียนรู้ภูมิศาสตร์ ประวัติศาสตร์ ศาสนา วัฒนธรรม สังคม การเมือง สถานภาพทางเศรษฐกิจ ชีวิตความเป็นอยู่ของประเทศนั้น ๆ รวมถึงการสอนเกี่ยวกับการค้าขายกับประเทศต่าง ๆ การเปลี่ยนแปลง การปกครอง ภาษาที่ใช้และสภาพแวดล้อม เป็นต้น

ด้านสังคม เมื่อมีนักศึกษาจีนเข้ามาศึกษาในประเทศไทย ย่อมเกิดการแลกเปลี่ยนทางวัฒนธรรม นอกจากนี้การติดต่อค้าขายก็เป็นการเผยแพร่วัฒนธรรมจีนและธุรกิจของจีนไปในตัวด้วย

การที่ประชาชนในประเทศใดมีจำนวนมากว่า ไม่ได้หมายความว่าประเทศนั้นจะได้เปรียบทางด้านการค้า แต่การได้เปรียบทางการค้าเกิดจากความได้เปรียบทางการแข่งขัน (Competitive Advantage)

เมื่อนักศึกษาจีนมาเรียนที่ประเทศไทย ต้องปรับตัวในด้านภูมิอากาศ สังคม การเมือง กฎหมาย กฎระเบียบ สถานภาพทางเศรษฐกิจ ศาสนา ประเพณี วัฒนธรรมไทยและชีวิตความเป็นอยู่ของคนไทยมากยิ่งขึ้น โดยเฉพาะภาษาไทย เพราะการพูดภาษาไทยอย่างถูกต้องกับคนไทยจะช่วยสร้างสัมพันธภาพและการค้าขายกับคนไทยได้ง่ายขึ้น นักศึกษาจีนจึงต้องเรียนรู้ด้วยตนเอง

พร้อม ๆ กับการปรับตัวให้สามารถเข้ากับกลุ่มเพื่อนที่เป็นชาวไทย ซึ่งมีพฤติกรรมทางสังคมและวัฒนธรรมแตกต่างกันหลายประการ

สาขาวิชาที่เลือกเรียนในประเทศไทย เช่น วิชาการจัดการธุรกิจ ไม่ว่าจะเป็นหลักสูตรภาษาไทยหรือภาษาอังกฤษ มีศัพท์เฉพาะทางด้านธุรกิจจำนวนมาก นักศึกษาจีนควรทำความเข้าใจศัพท์เฉพาะก่อนเข้าห้องเรียน หรือขณะเรียนที่ประเทศจีน ทางมหาวิทยาลัยของจีนอาจต้องสอนให้นักศึกษาจีนเป็นพื้นฐานพอสมควร เนื่องจากในประเทศต่าง ๆ มีคนหลายเชื้อชาติ ต่างภาษา แต่ภาษาที่นิยมใช้มากที่สุด คือ ภาษาอังกฤษ นักศึกษาจีนที่มาเรียนในประเทศไทย ควรเรียนภาษาอังกฤษได้ดีพอสมควร เพราะอาจารย์ที่สอนแต่ละวิชาส่วนมากพูดภาษาจีนไม่ได้ เวลาสอนในห้องเรียน นอกจากอธิบายเป็นภาษาไทยแล้ว ก็อาจอธิบายเป็นภาษาอังกฤษ ถ้านักศึกษาจีนฟังไม่เข้าใจ และหลังเลิกเรียนไม่ทบทวน จะทำให้นักศึกษาจีนเรียนอย่างไม่มีความเข้าใจ อีกส่วนหนึ่งคือนักศึกษาจีนส่วนมากไม่มีความตระหนักในการทำงานเป็นทีม ชอบต่างคนต่างทำ สถานการณ์ของโลกปัจจุบันนี้ ต้องการความร่วมมือและทำงานเป็นทีม

ผลกระทบที่เกิดขึ้นก็คือนักศึกษาจีนเรียนจบแล้ว แต่ยังไม่มีความสามารถไม่เพียงพอสำหรับการทำงาน นอกจากนี้ยังมีนักศึกษาจีนที่ไปทำงานเพื่อหารายได้พิเศษเป็นจำนวนมาก โดยเฉพาะงานกลางคืนในสถานบันเทิง ทำให้นักศึกษาจีนไม่มีเวลาทำการบ้านและอ่านหนังสือ อีกทั้งไม่สามารถทุ่มเทกับการเรียนได้เต็มที่ ทำให้เกิดปัญหาตามมามาก เพราะฉะนั้นคนจีนที่จะไปเรียนต่างประเทศควรจะมีค่าใช้จ่ายเพียงพอ เพื่อ

ไม่ให้เกิดผลกระทบต่อการเรียน ถ้าต้องการหาประสบการณ์ในการทำงานควรติดต่อทางคณะให้ช่วยดำเนินการจัดหาสถานที่ทำงานที่เหมาะสม

3. ความคิดเห็นของนักธุรกิจจีนในจังหวัดชลบุรี เกี่ยวกับแนวทางบูรณาการจัดการศึกษาภาษาไทย เพื่อใช้ในการประกอบอาชีพตามแนวทางการพัฒนาเศรษฐกิจระหว่างประเทศไทยกับประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน

บริษัทและโรงงานต้องการนักศึกษาที่มีคุณธรรม มีความรู้ความสามารถและศีลธรรมอันดี ถ้ามีประสบการณ์ในการทำงานจะดีมาก แต่ก็เข้าใจว่านักศึกษาที่สำเร็จการศึกษาจากมหาวิทยาลัยใหม่ๆ ส่วนมากจะไม่มีประสบการณ์ในการทำงาน เพราะฉะนั้น มหาวิทยาลัยควรจัดให้นักศึกษาฝึกประสบการณ์ในบริษัทและโรงงาน และควรจัดวิชาสอนตามความต้องการและความนิยมของสังคม เช่น วิชาบริหารธุรกิจระหว่างประเทศ วิชาบริหารการเงินการลงทุน วิชาบัญชีบริหาร เป็นต้น ส่วนความสามารถทางด้านงานทักษะฝีมือ ควรสอนทางด้านการซ่อม การออกแบบและการผลิต เป็นต้น ตัวอย่างเช่น การทำอาหารไทย เนื่องจากปัจจุบันนี้ อาหารไทยเป็นอาหารที่ได้รับความนิยมและขึ้นชื่อในระดับโลก นักศึกษาที่เข้าใจภาษาวัฒนธรรม และชีวิตความเป็นอยู่ระหว่างประเทศไทยกับสาธารณรัฐประชาชนจีน รวมถึงความสามารถในการทำอาหารไทยจะได้เปรียบในการทำงานมากยิ่งขึ้น

ส่วนตัวนักศึกษาคงพัฒนาตนเอง ขยันมุ่งมั่น ทำให้ตนเองมีสมรรถภาพมากยิ่งขึ้น นักศึกษาที่เข้าใจภาษาไทย ควรเรียนรู้การเมือง กฎหมาย กฎระเบียบ เศรษฐกิจ ศาสนา ประเพณี วัฒนธรรมไทย องค์กรและชีวิตความเป็นอยู่ของคนไทยมากยิ่งขึ้น

จะทำให้สามารถทำงานและช่วยให้อำนาจหรือโรงงานค้าขายได้อย่างดี และนักธุรกิจจีนมีความเห็นว่านอกจากภาษาจีนและภาษาอังกฤษแล้ว ในกลุ่มประเทศเอเชียตะวันออกเฉียงใต้และกลุ่มประเทศลุ่มแม่น้ำโขง ภาษาญี่ปุ่นก็เป็นภาษาที่สำคัญ เพราะบริษัทญี่ปุ่นมาสร้างโรงงานและทำธุรกิจค้าขายในกลุ่มประเทศเอเชียตะวันออกเฉียงใต้และกลุ่มประเทศลุ่มแม่น้ำโขงจำนวนมาก ทำให้ภาษาญี่ปุ่นเป็นภาษาที่จำเป็นอย่างมาก ถ้านักศึกษาเข้าใจหลายภาษา ก็จะได้เปรียบเป็นอย่างมาก

อภิปรายผล

1. ความคิดเห็นของนักศึกษาจีนจากมณฑลกว่างซีที่มาเรียนภาษาไทยในมหาวิทยาลัยบูรพา เพื่อประกอบอาชีพตามแนวทางการพัฒนาเศรษฐกิจระหว่างประเทศไทยและสาธารณรัฐประชาชนจีน สามารถอภิปรายผลได้ดังนี้

1.1 ด้านการใช้ภาษาเพื่อประกอบอาชีพ พบว่านักศึกษาจีนเห็นด้วยกับการใช้ภาษาเพื่อประกอบอาชีพ เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่าข้อที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด 3 อันดับแรก ได้แก่ นักศึกษาจีนที่มีความสามารถในการใช้ภาษาไทย จะมีโอกาสประกอบอาชีพในบริษัทข้ามชาติที่ลงทุนในประเทศไทยด้วย

การเข้าใจภาษาไทยสามารถช่วยพัฒนาธุรกิจการท่องเที่ยวได้เป็นอย่างดี และนักศึกษาจีนที่เลือกเรียนภาษาไทย จะได้เปรียบในการประกอบอาชีพในสาธารณรัฐประชาชนจีน รวมทั้งประเทศไทยและสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวด้วย สอดคล้องกับงานวิจัยของ Gardner (1972, หน้า 85) ว่า ทักษะคิดและแรงจูงใจในการเรียนมีผลต่อความสำเร็จในการเรียนของนักเรียนมากเช่นกัน

แรงจูงใจที่มีผลต่อความสำเร็จในการเรียนภาษาที่สองของผู้เรียนมี 2 ประเภท คือ แรงจูงใจที่ผู้เรียนต้องการจะเขาสังคมของภาษาที่เรียน และแรงจูงใจของผู้เรียนที่ต้องการเรียนเพื่อนำไปประกอบอาชีพในอนาคต ซึ่งแรงจูงใจในประเภทแรกจะช่วยให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จ มีความสามารถเพิ่มขึ้นกับ เขาของภาษาได้ และพบว่าทัศนคติของผู้ปกครองมีอิทธิพลต่อความสำเร็จในการเรียนภาษาที่สองของผู้เรียนเป็นอย่างมาก ผู้ปกครอง ที่เห็นคุณค่าและมีทัศนคติที่ดีต่อภาษาที่สอง จะส่งเสริมและเอาใจใส่ให้เด็กของตนให้เรียนภาษานั้น ๆ เป็นอย่างดี และเด็กเองก็จะมีทัศนคติที่ดี และเอมอร์ ชิตตะโสภณ (2536) ได้กล่าวว่า ผู้เรียนที่มีความต้องการในการเรียนภาษา เพื่อเป็นเครื่องมือที่จะนำไปสู่วัตถุประสงค์เฉพาะอย่าง เช่น การประกอบอาชีพ หรือเพื่อศึกษาดำรงต่าง ๆ มักจะประสบผลสำเร็จ

การใช้ภาษาเพื่อการประกอบอาชีพ นักศึกษาจีนในมหาวิทยาลัยบูรพาเห็นว่า นักศึกษาจีนที่มีความสามารถในการใช้ภาษาไทย จะมีโอกาสประกอบอาชีพในบริษัทข้ามชาติที่ลงทุนในประเทศไทย การเข้าใจภาษาไทย สามารถช่วยพัฒนาธุรกิจ การท่องเที่ยวได้เป็นอย่างดี และยังเห็นด้วยว่า นักศึกษาจีนที่เลือกเรียนภาษาไทยจะได้เปรียบในการประกอบอาชีพในสาธารณรัฐประชาชนจีน รวมทั้งประเทศไทยและสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวด้วย ทั้งนี้เป็นเพราะว่าความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดระหว่างประเทศ ทำให้เกิดความร่วมมือในการจัดการศึกษา เช่น เกิดการแลกเปลี่ยนนักศึกษาและอาจารย์ ผู้สำเร็จการศึกษาจากประเทศหนึ่งมีโอกาสดำรงงานหรือประกอบอาชีพในอีกประเทศหนึ่ง โดยเฉพาะประเทศไทยและสาธารณรัฐประชาชนจีน ซึ่งมีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกัน ทำให้เกิดความร่วมมือ

มากขึ้นในหลายด้าน เช่น การค้าขายระหว่างประเทศ การแลกเปลี่ยนวัฒนธรรม เป็นต้น

นักศึกษาจีนที่เลือกเรียนภาษาไทยจะได้เปรียบในการประกอบอาชีพ เนื่องจากในมณฑลยูนนานและกว่างซีของสาธารณรัฐประชาชนจีน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว และประเทศไทยใช้ภาษาใกล้เคียงกัน นักศึกษาจีนเห็นว่าอาจารย์คนจีนที่สอนภาษาไทยไม่จำเป็นต้องมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ และไม่เห็นด้วยที่นักศึกษาจีนควรรู้ภาษาต่างประเทศอีกอย่างน้อย 2 ภาษา ทั้งนี้เพราะการใช้ภาษาอังกฤษเป็นปัญหาสำคัญในปัจจุบัน เนื่องจากความเจริญก้าวหน้าทางด้านวิทยาการล้วนแล้วแต่ต้องใช้ภาษาอังกฤษทั้งสิ้น ปัญหาต่าง ๆ มักจะเริ่มสะสมตั้งแต่เมื่อครั้งยังศึกษาในโรงเรียนหรือในสถาบันต่าง ๆ สืบต่อเนื่องมาจนกระทั่งถึงเวลาประกอบอาชีพก่อให้เกิดปัญหาต่อการทำงาน และระบบเศรษฐกิจของชาติ สอดคล้องกับ ฟรีค และแอนเดอร์สัน (Frick & Anderson, 1980, p.345) ได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศในสาขาวิทยาศาสตร์ว่าไม่สามารถจับใจความของข้อความทั้งหมดที่กำลังอ่านได้ แม้ว่าผู้เรียนอาจจะเข้าใจประโยคย่อย ๆ ทั้งหมดที่มารวมกันเป็นข้อความนั้นก็ตาม และสอดคล้องกับ ชานิกา คำพูน (2545) พบว่า การใช้ภาษาไทยด้านการพูดของนักศึกษาจีนมีความบกพร่องของการออกเสียงพยัญชนะผิด พบมากที่สุดคือ ออกเสียงพยัญชนะท้ายผิด รองลงมาคือ การออกเสียงพยัญชนะต้นผิด และการออกเสียงสระผิด ส่วนข้อบกพร่องของการออกเสียงวรรณยุกต์ผิดนั้น พบน้อยมาก สำหรับข้อบกพร่องในการใช้ประโยคในการพูด คือ ใช้คำไม่ถูกต้องตามความหมายและหน้าที่ และใช้ภาษาไม่สละสลวย การใช้ภาษาไทย

ด้านการเขียนของนักศึกษาจีนมีความบกพร่องของการเขียนพยัญชนะต้นผิดมากที่สุด รองลงมาคือการเขียนพยัญชนะท้ายผิด การเขียนสระผิด คือจากสระเสียงสั้นเป็นสระเสียงยาว และจากสระเสียงยาวเป็นสระเสียงสั้น และสระประสมเป็นสระเดี่ยว ส่วนในเรื่องของการใช้ประโยคในการเขียนพบมากที่สุดคือ ใช้คำไม่ถูกต้องตามความหมายและหน้าที่ รวมทั้งการใช้คำเกิน การตัดคำ และการเรียงคำเข้าประโยคไม่ถูกต้อง วิชาที่นักศึกษาจีนเลือกเรียนในประเทศไทย เช่น วิชาการจัดการธุรกิจ ไม่ว่าจะเป็นภาษาไทยหรือภาษาอังกฤษมีศัพท์เฉพาะเป็นจำนวนมาก นักศึกษาจีนควรเข้าใจคำศัพท์เฉพาะก่อนเข้าห้องเรียนหรือทางมหาวิทยาลัยของประเทศจีนควรต้องสอนนักศึกษาจีนมาก่อนพอสมควร เนื่องจากในประเทศต่าง ๆ เหล่านี้มีคนหลายเชื้อชาติหลายภาษา แต่ภาษากลางที่นิยมใช้มากที่สุด คือ ภาษาอังกฤษ ดังนั้นนักศึกษาจีนที่มาเรียนในประเทศไทยควรใช้ภาษาอังกฤษได้ดีพอสมควร เพราะอาจารย์ที่สอนส่วนใหญ่พูดภาษาจีนไม่ได้ เวลาสอนในห้องเรียนนอกจากอธิบายเป็นภาษาไทยแล้วก็อธิบายเป็นภาษาอังกฤษ ถ้านักศึกษาจีนฟังไม่รู้เรื่องก็จะทำให้เรียนไม่รู้เรื่อง และแม้ว่าภาษาจะเป็นเครื่องมือสำคัญในการติดต่อสื่อสาร แต่หากขาดความรู้ความสามารถในการประกอบวิชาชีพ ก็ไม่อาจทำให้ธุรกิจดำเนินไปได้ด้วยดี

1.2 ด้านการใช้ภาษาเพื่อพัฒนาเศรษฐกิจ พบว่านักศึกษาจีนเห็นด้วยกับการใช้ภาษาเพื่อพัฒนาเศรษฐกิจ เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่าข้อที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด 3 อันดับแรก ได้แก่ ควรให้นักธุรกิจคนไทยมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษาในมณฑลกว่างซี มหาวิทยาลัยในมณฑลกว่างซี

จำเป็นต้องสอนเรื่องการพัฒนาองค์กรเศรษฐกิจภูมิภาคของกลุ่มประเทศเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ และกลุ่มประเทศลุ่มแม่น้ำโขงแก่นักศึกษาด้วย และนักศึกษาจีนที่เข้าใจภาษาไทย อาจลงทุนทางการค้าในประเทศไทยได้ ตามลำดับ

การใช้ภาษาเพื่อพัฒนาเศรษฐกิจ พบว่าสิ่งสำคัญที่กำลังเป็นปัญหาในตอนนี้ คือ นักศึกษาที่เพิ่งเรียนจบส่วนมากไม่ค่อยมีประสบการณ์ในการทำงาน การให้นักธุรกิจไทยมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษา เช่น การมาบรรยายประสบการณ์ในการทำงานและทำธุรกิจ หรือการจัดให้นักศึกษาไปฝึกงานในบริษัทหรือโรงงาน จึงมีความสำคัญอย่างยิ่ง ซึ่งเป็นการสร้างข้อได้เปรียบและเพิ่มพูนความรู้ให้แก่นักศึกษาโดยตรง

1.3 ด้านการใช้ภาษาเพื่อพัฒนาสังคม ระหว่างประเทศไทยกับสาธารณรัฐประชาชนจีน พบว่านักศึกษาจีนเห็นด้วยกับการใช้ภาษาเพื่อพัฒนาสังคมระหว่างประเทศไทยกับสาธารณรัฐประชาชนจีน เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่าข้อที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด 3 อันดับแรก ได้แก่ นักศึกษาไทยที่เรียนภาษาจีนสามารถไปประกอบอาชีพที่มณฑลกว่างซีได้ สาธารณรัฐประชาชนจีนและไทยตั้งอยู่ใกล้กัน มีวัฒนธรรมที่ไม่แตกต่างกันมากนัก จึงเป็นพื้นฐานที่ดีในการประกอบธุรกิจร่วมกัน และธุรกิจของไทยอาจถูกรอบครองโดยสาธารณรัฐประชาชนจีนเพราะเป็นประเทศที่เล็กกว่า

สาธารณรัฐประชาชนจีนกับประเทศไทย มีวัฒนธรรมที่ไม่แตกต่างกันมากนัก จึงเป็นพื้นฐานที่ดีในการประกอบธุรกิจร่วมกัน สอดคล้องกับ สุวิชัย โกศัยยะวัฒน์ (2547) ที่กล่าวว่า การศึกษาเป็นปัจจัยสำคัญต่อการพัฒนาสังคม เพราะช่วยพัฒนาคนในสังคมให้มีความรู้ความสามารถ

มีคุณธรรม จริยธรรม มีสติปัญญาและเป็นเครื่องมือในการเลี้ยงชีพที่สุจริต ตลอดจนเป็นพลเมืองที่ดีของสังคม มีประสิทธิภาพในการดำเนินชีวิต ซึ่งจะส่งผลให้ประเทศชาติมีความเจริญมั่นคงในทุก ๆ ด้าน ในสภาพปัจจุบันนี้สังคมไทยกับสังคมจีนมีความเชื่อมโยงเป็นอย่างมาก เช่น ทางด้านประเพณี วัฒนธรรม การศึกษา ศาสนา และทางด้านเศรษฐกิจ

1.4 ด้านการใช้ภาษาเพื่อพัฒนาการปรับตัวด้านวัฒนธรรม พบว่านักศึกษาจีนเห็นด้วยกับการพัฒนาสังคมที่เกี่ยวข้อง ระหว่างประเทศไทยกับสาธารณรัฐประชาชนจีน เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่าข้อที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด 3 อันดับแรก ได้แก่ นักศึกษาจีนควรมีความสามารถในการเผยแพร่วัฒนธรรมจีนและธุรกิจของจีนไปยังประเทศอื่นด้วย มหาวิทยาลัยที่สอนภาษาไทยในมณฑลกวางซีควรสอนการคำของเอเชียคู่กับภาษาไทยด้วย และเป็นเรื่องยากที่นักธุรกิจจีนจะมีความก้าวหน้าในการประกอบอาชีพในประเทศอื่น

การใช้ภาษาเพื่อพัฒนาการปรับตัวด้านวัฒนธรรม นักศึกษาจีนเห็นว่า นักศึกษาจีนควรมีความสามารถในการเผยแพร่วัฒนธรรมและธุรกิจของจีนไปยังประเทศอื่นด้วย มหาวิทยาลัยที่สอนภาษาไทยในมณฑลกวางซีควรสอนการคำของเอเชียควบคู่กันไป สอดคล้องกับ สุภัชฉาน ศรีเยี่ยม (2551) ที่ว่าชาวจีนเข้ามาอยู่ในประเทศไทยเป็นเวลานาน อย่างน้อยก็ตั้งแต่สมัยกรุงศรีอยุธยา จนกลายเป็นส่วนหนึ่งของสังคมไทย ขณะเดียวกัน ส่วนหนึ่งของวัฒนธรรมจีนก็กลายเป็นส่วนหนึ่งของวัฒนธรรมไทย และส่วนหนึ่งของวัฒนธรรมไทยก็ได้กลายเป็นส่วนหนึ่งของวัฒนธรรมจีน ซึ่งแสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่าได้เกิดการผสมผสานซึ่งกันและกันระหว่างวัฒนธรรมไทยและวัฒนธรรมจีน

อย่างสนิทแนบแน่น สอดคล้องกับที่สถาบันวิจัยภาษาและวัฒนธรรมเอเชีย มหาวิทยาลัยมหิดล (2552) กล่าวว่าการพัฒนาอาชีพใด ๆ ก็ตาม ย่อมต้องอาศัยความรู้ความสามารถและทักษะเฉพาะทางในสาขาอาชีพนั้น ๆ ผสมผสานกับความสามารถในการใช้สื่อที่จะถ่ายทอดความรู้นั้นไปสู่ผู้อื่น และ สื่อหนึ่งที่สำคัญก็คือ ภาษาและวัฒนธรรม ในขณะที่มนุษย์จำเป็นต้องพึ่งพาอาศัยกัน มีการติดต่อสื่อสารกันในวงกว้าง ถ่ายทอดความรู้ความคิดให้แก่กัน บทบาทและความสำคัญของภาษาและวัฒนธรรมจึงมีมากยิ่งขึ้น และแทรกอยู่ในกิจกรรมทุกชนิดที่ทำได้ บทบาทที่สำคัญยิ่งประการหนึ่งคือ เป็นพื้นฐานของการสื่อความหมายเพื่อความเข้าใจอันดี ระหว่างองค์กร บุคคลในองค์กร และ บุคคลนอกองค์กร ความรู้ ความเชี่ยวชาญ ในการใช้ภาษาผสมผสานกับความเข้าใจวัฒนธรรมทั้งในภาพรวมและส่วนบุคคล จะช่วยสร้างความรู้สึที่ดี ความเข้าใจอันดีต่อกัน ทั้งยังเป็นเครื่องมือในการถ่ายทอดความรู้ความสามารถเฉพาะทางไปสู่สังคมภายนอก ทำให้การพัฒนาในด้านต่าง ๆ เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ ดังนั้นบุคลากรในทุกสายอาชีพจึงจำเป็นต้องพัฒนาความรู้ความสามารถและทักษะในวิชาชีพของตนไปพร้อม ๆ กับการใช้ภาษาและวัฒนธรรม เป็นสื่อในการถ่ายทอดวิชาการได้อย่างเหมาะสม

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1. มหาวิทยาลัยของจีนควรสอนให้นักศึกษาเรียนรู้ภูมิศาสตร์ ประวัติศาสตร์ วัฒนธรรม สังคมการเมือง ภาษา ศาสนา สถานภาพทางเศรษฐกิจ ชีวิตความเป็นอยู่ของประเทศที่ นักศึกษาจีนจะ

เดินทางไปเรียนต่อ

2. ควรมีการส่งเสริมให้นักศึกษาจีนตระหนักถึงการทำงานเป็นทีม เพราะการศึกษาและการทำงานในปัจจุบัน ต้องการความร่วมมือและทำงานเป็นทีม

3. นักศึกษาที่จะไปเรียนต่างประเทศควรมีค่าใช้จ่ายอย่างเพียงพอ เพื่อไม่ให้ส่งผลกระทบต่อการศึกษา หรือถ้านักศึกษาต้องการหารายได้พิเศษหรือฝึกงาน ควรติดต่อทางสถานศึกษาให้ช่วยดำเนินการให้อย่างเป็นทางการ

4. มหาวิทยาลัยในมณฑลกว่างซีและในประเทศไทยควรจัดให้นักศึกษา ฝึกงานในบริษัทหรือโรงงาน และควรจัดสอนวิชาตามความต้องการ

และความนิยมของสังคม

5. ควรสอนภาษาอังกฤษ และภาษาต่างประเทศอื่น ๆ เช่น ภาษาอาหรับ ภาษาอินโดนีเซีย ภาษาลาว ภาษาญี่ปุ่น เป็นต้น เพราะเป็นภาษาที่สำคัญสำหรับการประกอบอาชีพในกลุ่มประเทศเอเชียตะวันออกเฉียงใต้และกลุ่มประเทศลุ่มแม่น้ำโขง
ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรทำวิจัยเกี่ยวกับสภาพปัญหา และการปรับตัวของนักศึกษาจีนในการเรียนและความเป็นอยู่ในประเทศไทย

2. ควรวิจัยเพื่อหาแนวทางพัฒนาหลักสูตรการเรียนการสอนให้นักศึกษาจีนที่เรียนโครงการสอนร่วมระหว่างมหาวิทยาลัยไทย-จีน

เอกสารอ้างอิง

- ชนิกา คำพูน. (2545). การศึกษาการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาจีนวิชาเอกภาษาไทยชั้นปีที่ 4 สถาบันชนชาติยูนนาน สาธารณรัฐประชาชนจีน. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการสอนภาษาไทย, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- บัญญัติ สุขศรีงาม. (พฤศจิกายน 2546 - มีนาคม 2548). นักศึกษาต่างชาติ: เป้าหมายที่ต้องการเพื่อหารายได้เข้าประเทศ. วารสารศึกษาศาสตร์. 15(2), 1-11.
- ลักขณา ดอกเจีย. (2551). นักศึกษาต่างชาติที่ศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา. กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา.
- สถาบันวิจัยภาษาและวัฒนธรรมเอเชีย มหาวิทยาลัยมหิดล. (2552). หลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาและวัฒนธรรมเพื่อการสื่อสารและการพัฒนา. วันที่ค้นข้อมูล 24 เมษายน 2553, เข้าถึงได้จาก <http://www.lc.mahidol.ac.th/TH/courses-program-ma-communication.php#>
- สมักร สุพรรณรัตน์. (2536). วิธีการสอนภาษาต่างประเทศ. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุภัชฉาน ศรีเอี่ยม. (2553). วัฒนธรรมจีน-ไทย. วันที่ค้นข้อมูล 24 เมษายน 2553, เข้าถึงได้จาก <http://gotoknow.org/blog/literary-culture>
- สุริยวรรณ เสถียรสุคนธ์. (2552). การสอนภาษาไทยให้แก่ นักศึกษาจีน: สภาพปัญหา และแนวทางแก้ไข. กรุงเทพฯ: สาขาวิชาภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร, คณะมนุษยศาสตร์, มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย.
- สุวิชัย โกศัลยวัฒน์. (2546-2547). แนวทางการพัฒนาโรงเรียนนโยบายพิเศษในจังหวัดชลบุรี: กรณีศึกษาเฉพาะโรงเรียนสอนภาษาจีน. วารสารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา. 15(2), 77-95.

- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. (2542). *แนวการจัดการศึกษาตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542*. กรุงเทพฯ: สถาบันแห่งชาติเพื่ออุปการการเรียนรู้.
- หวั่ง เฟิง. (2544). *ความสามารถในการใช้ภาษาของนักศึกษาจีนวิชาเอกภาษาไทย ชั้นปีที่ 4 มหาวิทยาลัยภาษาต่างประเทศปักกิ่ง*. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการสอนภาษาไทย, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- เอมอร ชิตตะโสภณ. (2536). *เอกสารการสัมมนาเรื่องการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ วันที่ 19-20 สิงหาคม 2536*. เชียงใหม่: คณะมนุษยศาสตร์, มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- Flynn, S. (1984). "A Universal in 12 acquisition based on a PBD typology" In F.Eckman (Ed). *Universal in Second Language Acquisition*. Rowley, Mass : Newbury House.
- Gardner, R. C. and Lambert, W .E. (1972). *Attitude and Motivation in Second Language Learning*. Rowley. Mass: Newbury House.
- Harmer, J. F. & Blance. M. H. A. (1989). *Bilinguality and Bilingualism*. Cambridg: Cambridg University Press.
- Krashen, S. D. and Terrel, T. D. (1983). *The Natural Approach Language Acquisition in the Classroom*. U.K. Pergamon Press.
- Stevick, E. W. (1982). *Teaching and Learning language*. Cambridg. Cambridg University Press.

ที่มา: <http://thainews.prd.go.th/>

ที่มา: <http://www.painainna.com/>